



לי מקולסקי:

„לא ידעתי שאיני מוכר בישראל!“

אני מודה. היה קצת לא נעים לראות את ארבעת שחקני „דאלאס“ אומרים „אנחנו כוכבים“ באמת. לא נעים. לא משום שאני עיתונאית והם טענו שהעיתונאים התקיפו אותם, אלא משום שלא היה נעים לראות ארבעה אנשים מבוגרים חוזרים ואומרים: „אני כוכב!“ כמו ילדים קטנים שמנסים לשכנע את הגדולים. פניתי אל לי מקולסקי, המגלם את בעלה הרופא של לואי ויאנינג. לי יפה-התואר הוא אליל תורן בארצות-הברית. אבל, מה לעשות, בארץ עדיין לא הגענו אליו. שאלתי אותו:

● **האם אינך נכון מהעובדה שבישראל איש לא ראה אותך עדיין ב„דאלאס“, ולמרות זאת אתה מוצג ככוכב גדול?**

האמת היא, שלא ידעתי שבישראל עדיין לא הגיעו אל פרקי הסדרה שבהם אני משתתף. אילו ידעתי, יתכן שלא הייתי בא. אבל גם לא הכנתי שאני צריך לייצג כאן דמות של כוכב אמריקאי. הבנתי שאני בא כדי לטייל בישראל, ולעודד את התירות לארץ זו. בעזרת סירטון פירסומת.

● **איזה עניין יש דך לעידוד התירות לי-ישראל?**

העניין היחיד שיש לי הוא שמעולם לא הייתי בישראל, וחשבתי שזאת הזדמנות טובה בשבילי ובשביל אשתי לראות את ארצכם. אני מאוד נכון מהעובדה שהעיתונות אינה מתייחסת אלינו ברצינות. בארצות-הברית עומדים עיתונאים בתור כדי לקבל ממני ראיונות. ● **כאן איש אינו מכיר אותך.**

אני מבין את זה כעת. לא ידעתי את זה לפני שהגעתי לישראל. גם אודרי לנדרס, שמשחקת בסדרה אחותי ומחליפה את כריסטין בתור המאהבת של ג'יי-אר, היא אחת הדמויות הידועות ביותר באמריקה, וכאן איש לא הכיר אותה. זה באמת מביך. מביך מאוד.



שימעון דותן:

„אני סוחר את הטראומה במשך שנים!“

ראיתי את הסרט „צלילה חוזרת“ של הבימאי שימעון דותן, והתרשמתי. זהו סיפור עצוב על מפקד יחידת קומנדו שנהרג בתחילת הסרט, ואלמנתו משגעת את השכל ואת הלב של גיבור הסרט, חברו הטוב.

עדנה פינרו, כתבת הקולנוע של „העולם הזה“ כתבה, שכשהוצג הסרט העצוב הזה בפסטיבל הסרטים בברלין, לא הבינו הגרמנים את המשמעות שלו, ופירשו אותו כסרט מילחמתי המראה את הישראלים באור הירואי. שאלתי את דותן:

● **לא הרגזו אותך שדווקא הגרמנים לא הבינו את משמעות הסרט?**

עדנה פינרו לא דייקה. בביקורות שקיבלתי קלטו הגרמנים היטב את הפסימיות ואת האבדון. היו אחד או שניים שלא הבינו, וכל זה קרה לפני התקרנה הרשמית של הסרט. פתאום התחילו להסתובב במיסדרונות הפסטיבל שמועות שהסרט הוא סרט הרואי, המהלל את החיילים והמילחמה.

● **זה לא הראיג אותך?**

ועוד איך הראיג אותי. אספתי כמה אנשים והתחלתי להסביר את הכיוון האמיתי.

● **שירתת בעצמך בקומנדו היומי. מדוע עשית את הסרט הזה?**

הייתי חייב לעשות את הסרט. מוכרח כמו שאדם מוכרח לעשות פיפי. אני מדבר בשפת הקולנוע, ואני סוחר את הטראומות האלה שנים. תקופת השירות שלי בשייטת היתה תקופה טראומטית בחיי.

● **האם סיפור הסרט הוא שקר?**

יש בסרט הרבה אלמנטים ביוגרפיים, אבל אני לא נהרגתי בצלילה ואשתי לא היתה אף פעם אלמנה.

● **הסרט הזה לא יגביר את ההתנכרות בקומנדו היומי...**

הסרט הזה הוא סיפור על יחידה מובחרת, שהיא כמו מישפחה. על האובדן ועל המבוכה, ועל היחסים המורכבים בין האנשים. בשביל רבים הסרט הזה הוא קטע מהחיים. אגב, אני עומד להקרין את הסרט לפני יחידת הקומנדו. נראה איך הם יגיבו.



גבי אלדור:

„הכיבוש מעליב אותי באופן אישי!“

בחודשים האחרונים מתפרסמות ביומון „הארץ“ מודעות תחת הכותרת „שטח משוחרר“. הן מתרועעות על עוולות ומעשי דיכוי, הנעשים בשטחים הכבושים. המודעה בגליון ערב-שבת האחרון גינתה את הנעשה בכפרים הדרוזיים ברמת-הגולן. פניתי אל השחקנית גבי אלדור, אחת מחברות הקבוצה המפרסמת מודעות אלה, ושאלתי אותה:

● **מי הם חברי „שטח משוחרר“?**

אנשים בלתי-מפלגתיים שמטרתם היא לפרסם מודעות כאקט פוליטי נגד הדיכוי והכיבוש.

● **מי עומד בראש הקבוצה?**

אין לנו מנהלים! אנחנו עובדים בשיטת הרוטציה. יש לנו מערכת, המנסחת את המודעות, וחבריה מתחלפים לפי אותיות הא"ב של שם-מישפחתם.

● **איך הגעת ל„שטח משוחרר“?**

אני חיה בארץ הזאת. וזה איום ונורא לראות את שקורה פה. אי אפשר לחיות בארץ ולא להגיב באופן פוליטי על הדברים הנוראים והמכעיסים שנעשים כאן. העובדה שאת חיה ביפן, קרוב לאוכי

● **לוסיה ערבית, השפיעה עלייך?**

יתכן שבזכות זאת יש לי רגישות למה שקורה. לתושבי רמת-אביב הערבים הם אותם המנקים את חדר-המדרגות. המילים „כיבוש“ ו„דיכוי“ הן חסרות משמעות לגביהם. הם קורבנות של שטיפת-המוח. שעליה חונקנו. האומרת כי הערבים הם עם של גיאנדרטאלים. לימדו אותנו שצריך להתייחס לתושבי השטחים במונחים כאילו היו תת-אדם ושאיף זה חבר-מרצחים.

כל עניין הכיבוש מעליב אותי באופן אישי. אני אמנם גדלתי בצפון-תל-אביב, אבל איני מבינה איך אפשר לשבת ולשתוק.

● **האם לא בחרתם בדרך הקלה? ניסוח מודעות ופירסומן הוא דבר הרבה יותר פשוט מאשר מאבק והפגנות.**

אני חושבת שזו הדרך הקלה. ניסוח המודעות דורש מאמץ וזמן. הפגנות? איזה סיכוי יש להפגנות מסוג זה? אמצעי-התיקשות מתעלמים מהן. אני השתתפתי כבר בהפגנות רבות למדי.

● **פירסום מודעות בעיתון-ימין יכול להעיד על יומרה אינטלקטואלית והתנשאות?**

כן. תגיעו רק אל פרופסורים ופקידים בכירים. מדוע שלא תנסו לפנות אל האיש ברחוב?

אני מסכימה בהחלט. לדעתי צריך לפרסם מודעות גם בעיתוני-הערב. דובר על כך לא אחת. הבעיה היא שאין לנו די כסף למודעות בשלושת העיתונים.